

SBĚRATEL DÍVEK

Neutekly z domova.
Bere si je ON.
Zastaví ho.
Sama!

— RENÉ
DECASTELO

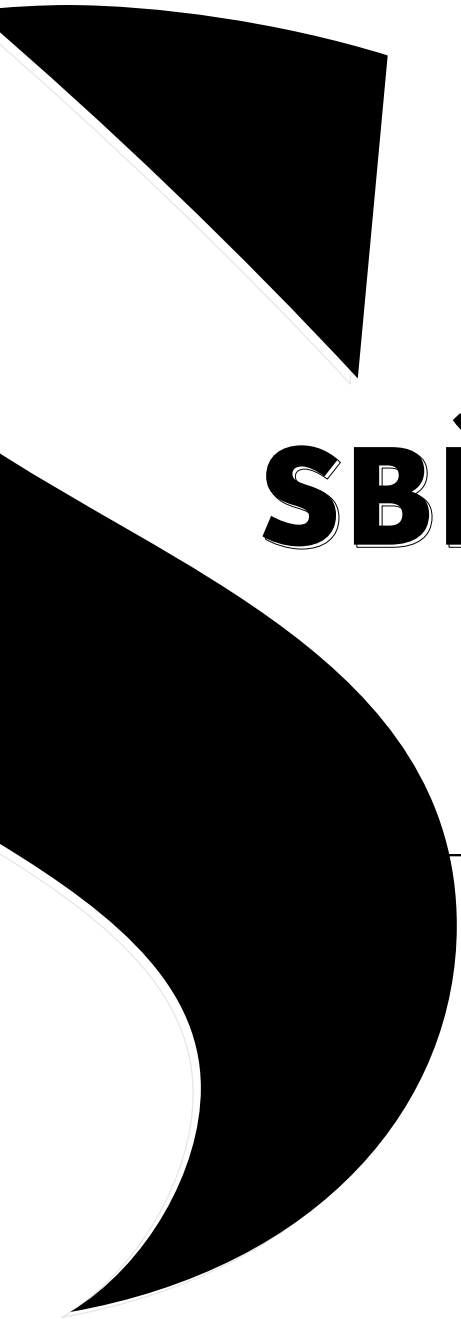

Copyright © René Decastelo, 2026

© Grada Publishing, a. s., 2026

Cover © Martina Bártová, 2026

ISBN 978-80-271-5440-1

SBĚRATEL DÍVEK

— RENÉ
DECASTELO

Ačkoliv je příběh zasazen do reálných kulis Československa roku 1986 a využívá dobových reálií, všechny postavy a jejich osudy jsou smyšlené. Jakákoli shoda se jmény či osudy skutečných osob, které v dané době žily a případně působily ve státní správě či u bezpečnostních složek, není záměrná a je čistě náhodná.

PROLOG

V temné místnosti sedí dívka. Je špinavá a hladová, na obličejích rozmazané zbytky večerního líčení. Brečela, ale už nebrečí, všechny slzy došly. Rezignovaně sedí na zemi, oblečení má trochu potrhané. Pořád se tak trochu automaticky pokouší rozvázat si ruce a nohy. Ale nejde jí to, již nemá ani sílu. Pouta na ruku má dost utažená a provaz na nohou se jí zařezává do kůže. I když už nejspíš ví, že se jí to nepovede, nechce to vzdát.

Pak se nečekaně otevřou dveře. Dívka zvedne unavené oči. Na vteřinu se zdá, jako by toho, kdo vešel, viděla ráda. Ale pak se jí do obličejů znovu vrátí strach.

„Pusť mě, nikomu neřeknu, cos mi udělal... čestný pionýrský, že nikomu nic nepovím, když mě pustíš domů,“ začne škemrat unaveným hlasem.

On se na ni jen povýšeně podívá.

„Drž hubu, krávo, hlavně neškemrej. Když jsi bojovala, tak to mělo nějaký smysl, bylo to aspoň sexy, ale kdo by stál o takovouhle trosku.“

Ona jen zoufale opakuje: „Prosím, pusť mě domů. Já už tu nechci být.“

„Tak nebudeš, neboj.“

Ona se usměje s nadějí, ale on sáhne pro klacek, opřený o stěnu, a dřív, než ona pochopí, co se děje, praští ji do hlavy. Jednou, dvakrát...

PONDĚLÍ

21. 4. 1986

17:30

Před moderní budovu Okresní správy Sboru národní bezpečnosti přijíždí traktor, který za sebou na laně táhne moskvič jedovatě zelené barvy. Zajede na parkoviště před budovou, z traktoru vyskočí mladý řidič v kostkované košili a s čepicí naraženou do čela. Usmívá se, má dobrou náladu, v koutku úst žmoulá sirku. Počká, až z auta, které má být chloubou socialistického automobilového hospodářství, vystoupí třicátnice Daniela Hrubá. Je oblečená do celkem hezkého moderního kalhotového kostýmu. Rozhodně nevypadá, že by sem, do ospalého okresního města na kraji Vysočiny, patřila.

Řidič se jí omlouvá, ale úsměv mu z tváře nezmizí.

„Pardon, ale rychleji to nešlo. Přece jen je to stroj spíš na pole než do města.“

Daniela se rozhlíží, potřebuje se na ten venkovský styl adaptovat. Celý svůj život strávila v Praze, s rodiči se nedostala ani na chatu, prarodiče jsou rození Pražáci. Venkov zná pouze z televize, protože na táboře byla jen v Sovětském svazu

v Artěku a tahle pionýrská mekka je spíš divný město než obyčejný tábor.

„V pořádku, jsem ráda, že jste mě zachránil.“

Řidič se vrhne na odpojování auta od traktoru.

Daniela na něj musí mluvit víc nahlas. „Kdybyste mě neodtáhl, tak se sem ani nedostanu.“

„Měla byste těm chlapům v servisu dát co proto. Ty parchanti vám stopro nedali novou součástku. To poznám na první pohled. Prostě vás obrali, ale to je klasika. Když tomu nerozumíte, tak vás oškubou. Měl s váma jít manžel. Máte ho, ne?“

Daniela je ráda, že se tak snaží. Je milá, ale na všechno mu odpovídat nechce.

„Hned zítra do toho servisu zavolám a vyřídím si to s nima. Co jsem dlužná?“

Řidič se zasměje, tohle ho pobavilo.

„Nic. Leda byste se mnou šla někdy na pívko nebo si zatancovat na parket, jsou tu docela dobrý zábavy. Třeba skupina Mramor, ty jsou skvělý. Znáte jejich Sochařku? Perfektní ploužák.“

Daniela se na něj pobaveně podívá. „Vážně chcete jít s kriminalistkou na taneční zábavu?“

„Vy jste si nedělala srandu? Fakt jste od *vébé*?“

Daniela vytáhne průkaz a ukáže ho svému zachránci. Tomu trochu zatrne, ale nechce se nechat zahanbit.

„Půjdu přece s hezkou holkou, která nechá tenhle průkaz doma. Tak co?“

Daniela kývne.

„Tak se ozvěte a domluvíme se, když říkáte, že Mramor je skvělejš. Jsem Daniela Hrubá.“

Řidič si utře ruku do kalhot a podává ji Daniele.

„Já jsem nějaký Marek Matějka, těš mě.“

Daniela si s ním potřeše, ale jinak už by se ho ráda zbavila.
„Budu se těšit, Marku. Ale už musím.“

Matějka to pochopí, nebo možná chce taky zmizet, s *věbé* se zaplétat nechce. Rozloučí se a frajersky naskakuje do traktoru. Protúruje ho, ještě zatroubí, mávne na ni a vyrazí po hlavní směrem k polím patřícím místnímu družstvu.

Daniela si oddechne, pak se otočí ke vchodu do budovy. Jejího příjezdu si zřejmě zatím nikdo nevšiml. To ji trochu překvapilo, tolik humbuku, ale z budovy nevykoukl ani příslušník ve službě. Zamíří ke dveřím. Musí dvakrát zazvonit, než se ozve bzučák a omřížované dveře do budovy může otevřít.

V kukani vedle vchodu sedí stárnoucí strážmistr Veřejné bezpečnosti v uniformě. Nemá radost, že ho někdo otravuje.

„Co tu chcete? Už je po pracovní době. Nikdo tu není.“

Danielu to zarazí. V Praze se nikdy nestalo, že by na kriminálce bylo po pracovní době, ale rychle jí dojde, že tady bohužel není v Praze.

„Sháním okresního náčelníka,“ oznámí strážmistrovi.

Příslušník se pobaveně zasměje, jako by řekla ten nejlepší vtip na světě.

„Náčelník tu bejvá tak do čtyř.“

I to Danielu zaskočí. Měla se tu s ním sejít, dostat od něj klíče od služebního bytu. Je ovšem pravda, že to mělo být před třemi hodinami. Ale jak mohla vědět, že se jí to auto rozsype mezi poli.

„Aha, tak to je blbý. A kde bych ho zastihla? Máte nějaký pohotovostní telefon, na kterém je k sehnání?“

Příslušník se s ní nechce moc vybavovat. „Podívej, soudružno, vůbec nevím, kdo seš, takže ti ani nemůžu poskytovat žádný informace.“

Daniela vytáhne služební průkaz, ukáže ho příslušníkovi.
„Jsem major Daniela Hrubá.“

Příslušník se ušklíbne.

„Ženský můžou bejt taky major? To jsem nevěděl.“

Když vidí, že se Daniela zatváří otráveně, raději se hned omluví. Co kdyby ta ženská byla nějaká důležitá. Teda ona musí bejt důležitá, když je major a chce telefon na náčelníka.

„Omlouvám se, soudružko, já to tak nemyslel. Náčelník bude nejspíš doma. Chceš mu zavolat ze služebního telefonu?“

Daniela jeho nabídku s radostí přijme. Sotva kývne, příslušník již aktivně vytáčí číslo na náčelníka domů.

„Už to zvoní, soudružko,“ podává sluchátko Daniele. „Snad ho zastihnem.“

Daniela sluchátko vezme a poslouchá zvonění. Chvilku trvá, než se ozve ženský hlas.

„Poláčkovi, prosím.“

„Dobrý den, paní Poláčková, je soudruh podplukovník Poláček doma? Potřebovala bych s ním nutně mluvit.“

Poláčková hned reaguje a zajímá se, kdo to volá. Daniele neunikne podezíravost v jejím hlase, na tohle má zvláštní cit. Příliš často poslouchala svoji matku, která tónem hlasu dávala pocity dost jasně najevo. To byla zase matčina tajná superschopnost, říkat něco a tónem hlasu vyjadřovat něco jiného. Takhle komunikovali s tátou, věděli totiž, že jejich telefon je samozřejmě pod dohledem.

„Omlouvám se, jsem major Daniela Hrubá, měla jsem dnes nastoupit jako vedoucí kriminálky, proto sháním vašeho manžela.“

Poláčková se trochu uklidní, hned je milejší. Předpokládá, že žena, která nastupuje na kriminálku, musí být stará bréca, takže ji neohrožuje.

„Manžel je ještě v práci, má nějakou poradu.“

„V práci? Kde v práci?“

„Kde asi? V kanceláři. Budete mu muset zavolat tam.“

Daniela pochopí, že náčelník je jinde, než si jeho žena myslí. Rozhodne se však, že ho neprozradí.

„Děkuju, v tom případě se za ním stavím v jeho kanceláři. Na shledanou.“

Daniela ještě počká, až se Poláčková rozloučí, a vrací sluchátko příslušníkovi. Ten na to nechápavě kouká.

Ona však nemá potřebu mu to vysvětlovat.

„Kde je tu nejlepší hotel?“ zajímá se místo toho Daniela.

„Na náměstí, hotel Slávie. Tak co náčelník?“

Daniela ho zarazí, než začne vyzvídat.

„Nechám si tu na parkovišti auto. Dohlídněte mi na něj.“

Příslušník se otočí na parkoviště. Stojí tam jen zelený moskvič, takže se ani nemusí ptát, o kterém autě mluví. Zasalutuje a Daniela se vydá do města, které nezná, nelíbí se jí ani na první pohled. Nechtěla se sem stěhovat, ale musí tu být.

Je tu za trest.

18:20

Daniela přichází do hotelu a míří rovnou k recepci, kde sedí špatně odbarvená blondýna, která má už nejlepší roky za sebou. Sice předstírá práci, ale spíš znuřeně sleduje přenosnou televizi, ve které zrovna běží nové vydání *Vysílá studio Jezerka*.

Daniela pořad poznala hned, nedávno ji tam zvali, protože chtěli představit ženu kriminalistku. Zvažovala, že tam půjde, a tak se na pár dílů podívala. Nakonec ale na natáčení jít nemohla, protože její otec se postavil zásadně proti. Daniela se

s ním sice hádala a připomínala mu, že je dospělá, ale zařídil to jinak. Zavolal totiž přímo do televize. A tam věděli, že když si něco přeje soudruh generál Hrubý z ministerstva vnitra, tak se to prostě splní. Proto pozvání Daniele hned druhý den zrušili. Trochu jí to vadilo, ale nakonec to nechala být, nemá přece potřebu se předvádět v televizi.

Daniela se postaví přímo před recepční pult, pozdraví, ale blondýna dál sleduje rozhovor s nadějným zpěvákem a tváří se, že si nového hosta vůbec nevšimla. Daniela tedy zakašle, ale když se nic neděje, zvýší hlas.

„Slečno, potřebovala bych jednolůžkový pokoj na jednu noc.“

Blondýna ani nespustí oči z televize, sáhne pro formulář a postrčí ho před Danielu.

„Tohle vyplňte. Bude to třicet osm korun.“

Daniela už vytahuje služební průkaz, ale nakonec si to rozmyslí, místo toho začne vyplňovat formulář.

Do recepcce vejde další host, na první pohled je výstředně a drazě oblečený. Daniela se po něm letmo ohlédně, chce mít přehled.

Se svým bývalým šéfem vždycky soutěžili v odhadování lidí. Sázeli se o pětikorunu, kdo se líp trefí. V tomhle případě to je jednoduchý. Frája, co je jednou nohou v kriminále. Daniela už s podobnýma frajírkama měla tu čest, když vyšetřovala menší strkačku dvou skupinek, která skončila ublížením na zdraví. Tihle chlapi stáli před každou provozovnou národního podniku Tuzex a prodávali bony lidem, kteří si chtěli koupit skutečný džíný anebo kazety, co se nemotají do magnetofonu.

Vekslák se zastaví u pultu, chová se tu jako doma.

„Prdelko, na co ty to zase koukáš?“ houkne na blondýnu.

Jen co blondýna zaslechne jeho hlas, hned se nadechne, aby pozvedla svoje poněkud vadnoucí poprsí.

„Máro, nevěděla jsem, že přijedeš. Chceš svůj pokoj?“

Mára vytáhne krabičku cigaret zahraniční značky a s úsměvem pokoj odmítne, i potom, co se mu blondýna pokusí nabídnout svoji společnost v posteli. Dřív než se stihne urazit, nabídne jí Mára cigáro. Daniela pobaveně sleduje, jak se blondýna pokouší nenápadně zvednout prsa uvězněná v nepadnoucí podprsence a zatáhnout břicho. Možná doufá, že si Mára její nabídku rozmyslí.

Daniela posune vyplněný dotazník před blondýnu.

„Tady to máte...“

Blondýna se jí chce rychle zbavit, poslepu sáhne pro klíče od pokoje a položí je před Danielu.

„Máme volnou jen devítku.“

Tím přiláká Márovu pozornost k ženě, kterou dosud ignoroval. Hlavně proto, že čeká, až si všimne ona jeho a pokusí se s ním navázat rozhovor. To přece dělají všechny ženské okolo něj. Ale Daniela sáhne po klíči, ještě čeká, jestli po ní blondýna bude chtít občanku, ale recepční se už zase věnuje Márovi. V duchu vzpomíná na doby, kdy jí prsa ještě držela nahoře a Mára o ni stál... Daniela tohle slyšet nepotřebuje, proto odchází směrem k pokojům. Mára pohledem zhodnotí její vypracovaný zadek. A začne mít zájem.

„Slečno, na jak dlouho jste přistála v tomhle maloměstě?“

Daniela ho ignoruje, dělá, že to nepatřilo jí. Odchází po schodech nahoru. Mára jen nechápavě kroutí hlavou.

„Asi už taky přestává fungovat tvoje kouzlo,“ rýpne si do něj blondýna.

Ale Máru tím nerozhodí.

„Moje kouzlo nemůže přestat fungovat, protože jede na bony. A dokud budou bony, bude i moje kouzlo.“

Pak se otočí a zamíří k restauraci. Blondýna se ho ještě pokusí zastavit, ale on ji ignoruje. Naštvala ho, do něj nikdo

rejpat nebude. Na recepčním pultu nechal krabičku cigaret. Blondýna je rovnou sbalí, aspoň něco jí z toho káplo. Pak se vrátí k televizi, protože zpěvák začal mluvit o festivalu politické písně, na který se zrovna chystá.

19:30

Daniela sedí v restauraci a večeří. Vekslák Mára se usadil s partičkou místní omladiny na opačné straně podniku. Očividně je tu dost oblíbený, protože číšník se může přetrhnout, aby mu přinesl všechno, co si Mára poručí. Ale když na číšníka mávne starší pár, který přišel oslavit výročí svého seznámení nebo nějakou podobnou banální věc, dělá, že je nevidí. Je mu totiž jasný, že z nich nic nekápne.

Mára se sice baví s partou, ale už párkrát hodil na Danielu významný pohled. Možná doufá, že se Daniela chytí, ale ona je na pozornost seladonů zvyklá. Celé roky pracuje v čistě mužském kolektivu, takže už slyšela všechny balící hlášky, a ještě víc sexuálních narážek. Ze začátku jí to vadilo, pak si zvykla a dneska už se umí tvářit, že si ničeho nevšimla. Takže jí nedělá problém Máru ignorovat. Chce se jen v klidu navečeřet a jít spát. Zítra ji čeká spousta práce s přebíráním funkce.

Mára nic z toho, co se Daniele honí hlavou, netuší. On si o sobě myslí, že je pro ženy neodolatelnej. Takže to nevzdá a rozhodne se, že Danielu ohromí, tak jako desítky žen před ní. Nechá jí poslat nejdražší koňak, který ve zdejším maloměstském podniku mají.

Číšník jí ho donese a rádoby nenápadně zdůrazní, kdo jí ho poslal.

„Pan Plášil vám posílá náš nejlepší koňak, francouzský Martel. Myslí, že tak sofistikovaná žena jako vy ho ocení.“

Daniela se ušklíbne. Pak si vezme skleničku, přičichne, koukne na barvu. Sebejistě se usměje na číšníka.

„Nevím, kdo z vás dvou si myslí, že jsem hloupá nána, jestli vy, nebo pan Plášil, ale gruzíňák poznám, i když je namraženěj.“

Číšník se zašklebí, i když ho trochu vyvedla z míry. Prozradily ho oči, ve kterých se na okamžik mihne panika.

„Jakej Gruzíňák? Tohle je...“

Daniela nemá na hloupé výmluvy trpělivost.

„Když myslíte, že se pletu, tak mi sem zavolejte pana Plášila. Ať to ochutná a řekne svůj názor, on by měl přece Martel poznat. Jako znalec.“

Do téhle situace se číšník rozhodně nechce dostat. Stejně tak nemůže skleničku s koňakem odnést, protože je mu jasný, že by se Mára ptal, co to znamená.

Tak se pokusí domluvit. „Slečno, omlouvám se, možná došlo k omylu, ale moc bych ocenil, klidně tím, že ta vaše dnešní večeře bude na mě, kdybyste to přešla a nedělala rozruch. Prosím.“

Daniela se na něj vítězně podívá a polohlasně mu řekne: „Takže vy obíráte i je. To musíte mít odvahu.“

„Prosím,“ skoro škemrá číšník.

„Večeři si zaplatím sama. Ale jednou si od vás tuhle službu vyberu, jasný?“

Číšník samozřejmě kývne. Udělal by cokoliv, jen aby ho neprozradila. Daniela si vezme koňak, zdvihnutím skleničky poděkuje Márovi a pak se zase věnuje svému jídlu. Číšníkovi se ulevilo, otočí se a odchází. Daniela chce dál pokračovat ve večeři, ale Márovi to nedá. Už se zvedl a jde za ní.

„Mě nemůžete jen tak ignorovat. To se přece nedělá.“

Daniela se na něj podívá. Tyhle týpky prostě nemá ráda, ani když jí posílají koňaky. Na jejím názoru to nic nezmění.

„To se pletete, pane Plášile. Neexistuje jedinej důvod, abych vás neignorovala.“

Mára si k ní sedá, i když ho nepozvala. Opravdu se chová, jako by mu tady všechno patřilo.

„Líbí se mi, jak se nedáte zblbnout, to cením. Ale přece mi nedáte košem. Samozřejmě vím, že chlap jako já by vás nemohl zaujmout. Ale nemůžete mi pokazit mezi místníma pověst, tady si všichni už od střední myslejí, že neexistuje žádná holka, která by mi dokázala odolat.“

Daniela se směje, protože tady na sebe všichni něco hrají. A potřebují, aby jim s tou hrou pomáhala. Nejraději by ho odpálkovala, ale stejně jako číšník se jí bude hodit nejspíš i tenhle veksláček. Tak se jen usměje.

„Všechno je jednou poprvé, pane Plášile,“ špitne jako naivní husička. Má to od nich odkoukaný.

„Máro, prosím.“

„Všechno je jednou poprvé, Máro.“

„Taková nejste, abyste se mi vysmívala. Navíc jsem si jistej, že se vám vyplatí poznat ty nejhorší i nejlepší lidi z tohoto města. A to budete mít za chvilku příležitost. Na mém mejdanu budou zaručeně všichni, co v tomhle maloměstě stoje za řeč.“

Daniela znejistí. Nechápe, jak by se Plášil mohl dozvědět, kdo ve skutečnosti je. Proč by ji jinak lákal na ty nejhorší z města? Ale z výsledků byla zvyklá neprozradit víc, než je nutné. Šéf na kriminálce ji naučil, že se má informace dozvídat, a ne je prozrazovat. Lekci dostala po nepovedeném výslechu vraha Doležala, kterému zbrkle vykecala, jak vypovídali jeho kumpáni v případě vraždy kuchaře z hospody U Dvou koček. Čekala, že ji šéf seřve, ale místo toho jí u piva všechno v klidu vysvětlil.

Kolegové si mysleli, že na ni byl hodný kvůli jejímu tátovi, ale ona věděla, že mu imponuje, jak se odmítá vzdát.

„Proč si myslíte, že bych se s nima chtěla seznamovat?“ usměje se na Máru Daniela.

„Každej z nich vám může s něčím pomoci, všichni dohromady jsou parta užitečnejch blbečků. Někdo umí sehnat zvěřinu, další lacinej benzín. Tady je dost šikovnejch lidí. Tak co? Dáte si se mnou další skleničku?“

Daniela chápe, že odhalit některé věci před tím, než se všichni dozví, kdo ve skutečnosti je, by se mohlo hodit. Pak už si před ní budou dávat pozor. Tak souhlasí.

Plášil je spokojený, tohle přesně chtěl. Většina „chytřejch“ holek se nenechá sbalit na jednoho panáka, chtějí si připadat výjimečné, tak se na začátku upejpaj, ale nakonec si s nimi užije víc než s těmi, co se nabízí samy.

Vede Danielu ke svému stolu a šeptne jí do ucha: „Neboj, rozjede se to, za chvíli jdeme do svazáckýho klubu, tam bude pořádná diskotéka. Přivezl jsem nějaký tutový desky, mám je od kámoše ze západního *dojčlandu*, budeš koukat. A nemusíš se bát, já tě pohlídám, aby ses neztratila jako ty holky tady.“

Daniela ze usměje, protože tohle už ji začalo zajímat.

„Tady se ztrácej holky?“

„Ještě jsi neslyšela o holkách, který tu unáší ten zazděnej mnich?“

„Asi jsem už na pohádky stará.“

Plášil se upřímně zasměje. Daniela ho baví čím dál tím víc.

JARO 1990

V zasedací místnosti okresního národního výboru, která je vyplěná plakáty Havla a logy Občanského fóra, se scházejí revolucionáři a disidenti. Revolucionáři mají na sakách placky OF a další odznaky, kterými dávají najevo, že nově vznikající demokracii fandí. Sice donedávna nosili na klopě v lepším případě jen odznak ROH, ale teď už myslí demokraticky. Disidenti mají jen trikolóru, protože je nikdo nemůže obvinít, že by s padlým komunistickým vedením měli něco společného.

Všichni se spolu baví, smějí se a vtipkují. Do místnosti vchází Marek Plášil. Pořád vypadá jako vekslák, ale na džínové bundě má velikou placku s fotkou Havla. Se všema se pozdraví a pak houkne na muže v čele místnosti. Exsoudruh Mirek Buňata býval šéfem odborářů největšího podniku ve městě, jenomže když jeho syna praštili na Národní třídě obuškem, Buňata se vytočil. Jeho dítě se mlátit nebude, proto zvedl prapor revoluce hned v prvních dnech. O tom, že se kluk jenom vracel z hospody, tady nikdo neví a ani vědět nemusí.

Buňata kývne, že Márovi rozuměl. I když sedí v čele, je všem jasný, že tady velí Marek Plášil. Buňata přesto zaklepe na stůl, aby si zjednal ticho. Všichni se na něj podívají.

„Pánové a dámy, sešli jsme se, abychom písemně vypracovali stanovisko našeho výboru k vedoucím pracovníkům Sboru národní bezpečnosti tady u nás na okrese. Ministerstvo vnitra chce posouzení občanských komisí k jejich dalšímu působení u demokratické policie. U nás se to týká hlavně okresního náčelníka podplukovníka Josefa Poláčka, jeho zástupce pro Veřejnou bezpečnost podplukovníka Miroslava Krčila, šéfky kriminálky majorky Daniely Hrubé a dalších. Jejich jména a kádrové materiály jste dostali už před týdnem, abyste měli čas je nastudovat.“

Všichni vytahují materiály a ze skupinky revolucionářů, kteří sedí na druhém konci stolu, se zvedne brunátný, obtloustlý muž. Na první pohled je vidět, že Viktor Beran je řezník.

„Já bych je vyházel všechny, protože po nás šlapali ve jménu strany.“

Plášil se zasměje. Beran na něj naštvaně koukne, ale Plášil se s ním nemaže.

„Uklidni se, Viktore, po tobě šlapali, protože jsi kradl maso.“

„Nekradl. A uvědom si, kdo sem vozil ty trezorový filmy na kazetách.“

„Je jedno, co bylo. Nikdo ti nic nevyčítá, ale nezapomeň, že tady nejseš, aby ses mstil. Musíme si nechat zkušený a poctivý lidi. Zbavme se těch, co si funkci vybojovali politicky.“

Viktor Beran ještě víc zbrunátní, kapesníkem si otře orosené čelo. Chtěl by se bránit, ale s Plášilem se do boje pouštět nechce.

„Takhle jednoduchý to nebylo, Máro. Moc dobře to víš,“ ozve se Buňata.

Plášil rovnou zvedne hlas. Ví, že když připustí zpochybňování, mohlo by se jeho přebírání demokracie zkomplikovat.

„Hele, chlapi, nejsme tu, abysme si vyřizovali osobní účty. Jestli to chce někdo dělat, nemusí tady sedět.“

Rozhlídne se po všech, všichni mlčí.

Jen Buňata má pocit, že by měl něco říct. „I demokracie potřebuje Veřejnou bezpečnost, teda policii... nebo jak se to bude jmenovat.“

Plášil se ohlídne po řezníkovi. Viktor Beran si znovu otře čelo, olízne si knír a rychle dodá, aby neztratil úplně kredit: „Poláčka bych ale nenechával, to je takovej slizkej komanč.“

Nikdo to nekomentuje, protože debata teprve začala.

ÚTERÝ

22. 4. 1986

7:00

Daniela je po ránu dost unavená, má lehkou kocovinu. Přesto teď sedí před kanceláří okresního náčelníka SNB podplukovníka Josefa Poláčka. Jeho sekretářka, stárnoucí žena s postavou buldoka a obličejem prasátka, Danielu se zájmem sleduje a přitom si upravuje tupírovaný drdol. Daniela si ovšem buldočí ženy nevšímá, protože má co dělat, aby neusnula. Má za sebou náročnou noc a jen čtyři hodiny spánku. Když se konečně otevřou dveře a vyjde podplukovník Josef Poláček, musí vyskočit a postavit se do pozoru. Ví, že si na to tihle okresní velitelé potrpí, už měla tu čest se s několika potkat, když ve svém minulém působišti sbírala informace o podezřelých. V Praze si na tohle nehráli, všichni respektovali, že u kriminalistů to chodí trochu jinak. Ale tady nechtěla začít špatně.

„Soudruhu podplukovníku, major Daniela Hrubá se hlásí do služby.“

Poláčka tím rozhodila. Byl to takový venkovský strejda s nadváhou a pleší, který byl rád, že vyjde do třetího patra a přežije to.

„Pohov, soudružko, jsem rád, že jsi konečně dorazila.“

Daniela se hned omlouvá: „Včera mi odešlo auto.“

Poláček mávne rukou a pokyne jí, aby šla za ním.

„Vím, ten traktorista se samozřejmě všem pochlubil. Manželka mi hlásila, v kolik jsi volala, a já jí pak musel vysvětlovat, kde jsem večer byl. Takže děkuju.“

Daniela se chce omluvit, ale Poláček ji nenechá. Mezitím vejdou do jeho kanceláře, která vypadá úplně stejně jako většina kanceláří okresních náčelníků – hnusný socialistický realismus korunovaný obrazem sovětských rolníků, kteří se potkávají s českými zemědělci nad zlatavými lány polí.

„Nic mi nevysvětľuj, soudružko, tos nemohla vědět. Naštěstí jsem byl opravdu na schůzi u okresního tajemníka, a ne na kuželnkách jako jindy, takže manželka nemohla nic říct.“

Daniela pořád stojí, i když náčelník se už posadil na židli za robustním stolem. Prohlíží si ji.

„Když mi oznámili, že u nás povede kriminálku ženská, mysl jsem si nejdřív, že to je jen legrace. Ale pak mi přišly tvoje kádrové materiály, soudružko Hrubá, a já pochopil, jakýho odborníka nám posílaj.“

Daniela tuší, že si Poláček zjistil, kdo je její otec, a tak jí logicky leze do zadku. Ona si o něm taky něco zjišťovala, pro jistotu. Takže ví, že zoufale čeká na povýšení. V tuhle chvíli je snad jediný náčelník okresní správy SNB, který nebyl povýšen na plukovníka. Je jí jasné, že aby se k plukovníkovi dostal, bude chtít využít i ji. Protože kdo jiný by ho mohl vyzdvihnout než soudruh generál Hrubý. Poláček ale netuší, jak na tom Daniela momentálně se svým otcem je, jinak by jí takhle nepodlézal.

Daniela se na něj usměje.

„Budu se snažit nezklamat, soudruhu náčelníku.“

Poláček si mne ruce a rozhodne se hrát na otcovskou notu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Sběratel dívek.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.